

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

BRÅSEN

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

2

2013

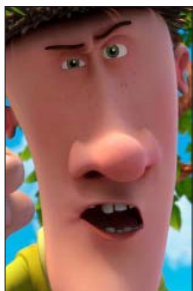
Den 23. maj døde Tina Just Hahn og efterlod et savn hos alle os, som havde mødt hende. Pråsen bringer et mindre udvalg af de tilkendegivelser af sorg, der er kommet ind til DaBUFs sekretariat.

4-5

Den sidste Pråstale Tina Just Hahn nåede at holde viser det engagement, hun lagde for dagen.

6

Med 30 års mellemrum er Ole Lund Kierkegaards bøger blevet filmatiserede. Nogle af de vigtigste aktører den gang og nu blev sat stævne på årets landsseminar.

8

Børn skal lave film! Hvorfor og hvordan har Ulrich Breuning et bud på.

14

Bekendelser fra en humlebi. Årets Prås-vinder fortæller om, hvor han får sin inspiration fra.

24

PRÅSEN

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber
PRÅSEN · Nr. 2 · Juli 2013

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:

Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

Tagensvej 85 E, 1. sal, 2200 Kbh. N

Tlf.: 33 21 41 76

Fax: 33 21 41 60

www.dabuf.dk

sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktør: Kim Bruun

Redaktør: Nanna Frank Rasmussen/ Kim Bruun

I redaktionen: Marc Honoré, Karen Damm Obel,

Flemming Riedel, Mads Würtz Gammelmark,

Mette Wolfhagen Linnebjerg og Liselotte Bjerg

Layout: Japi-Form

Tryk: Trundholm Tryk, Vig

Oplag: 600 eksemplarer

Distribution: DaBUF

ISSN-nr.: 1603-2519

Næste nummer udkommer **ultimo september 2013.**

Deadline: **Medio august 2013**

*Forsidefoto:
Således ser Esben Tøft Jacobsen
vinderen af årets Pråspris,
Esbens nære samarbejdspartner,
Jannik Tai Mosholt.
Det står enhver frit
for at prøve at genkende
de forskellige figurer.*

**Sekretariatet holder ferielukket fra fredag
d. 28. juni til søndag d. 28. juli begge dage incl.**

Nyt og spændende, gammelt og værdifuld

Årets generalforsamling og Landsseminar er en festlig anledning til at mødes med gamle bekendte og til at stifte nye venskaber.

Det er en anledning til at se på året, som er gået, og til at se frem mod nye mål. Det er en anledning til at få et andet blik på filmmediet fra professi-

onelle og som oftest spændende mennesker med en holdning til deres metier.

Det er en anledning til at se film og diskutere dem med ligesindede.

Det er en anledning til at fejre, at vi er nogle af de eneste i landet, som for alvor tager skabere af film til børn og unge seriøst – med uddelingen af Årets Præspris.

For en del af os er årets Landsseminar nok også en essentiel saltvandsindsprøjtning. En mundfuld frisk luft med hvilken vi kommer igennem resten af året. En forsikring om, at vi ikke er alene med vores passion for at vise gode film til børn og unge.

Hvorvidt dette års Landsseminar vil indskrive sig som ypperligt eller midelmådigt er måske for tidligt at afgøre. Men alle deltagere er vist enige om, at vi blev godt underholdt af 'manden med de tusinde stemmer', Lars Thiesgaard. Vi blev klogere på, hvilke kriterier Medierådet for børn og unge opstiller, når de vurderer konkrete film og deres censur. Debatten ved børnesagkyndig i Medierådet, cand. mag. Katrine Munch, var interessant og på mange måder øjenåbnende. Og mon ikke vi godt kunne tåle endnu en omgang med andre aspekter af de svært gennemskuelige mekanismer i børns medieforbrug? Både underholdende og oplysende var paneldebatten om børnefilmen i fortiden, nutiden og fremtiden med udgangspunkt i filmatiseringer af Ole Lund Kierkegaard. Og det er jo altid spændende at se, hvad konsulenterne i DFI går og sysler med. Særligt fordi det som oftest er film, vi bruger i stor

stil i vores programmer. Egnetheden af de film, som blev vist på Landsseminariet kan diskuteres, og det er vi altid villige til. Inde i bladet har filmudvalget skrevet lidt om, hvordan og hvorfor filmene bliver udvalgt.

Det nye tiltag med boder, man kunne besøge efter interesse og forgodtbe-findende, var i vores opfattelse en stor succes. Her har man mulighed for at høre om præcis det, der har ens interesse – og man kan få en snak med hvem man lyster. Nogen kritik blev selve generalforsamlingen til del. Kritikken gik på, at bestyrelsen ikke i fornødent omfang udstikker retnin-gen for kommende års aktiviteter, men nøjes med at se tilbage på året, som er passeret. Denne kritik har vi i bestyrelsen taget til efterretning. Til kvalificering af fremtidige generalforsamlinger er nedsat et udvalg med netop dét formål. At udstikke retningslinjer for, hvordan vi får en åbenhjertig og levende debat om, hvem vi er, og hvor vi går hen i Da-BUF.

Vel mødt til et nyt foreningsår.

-Bestyrelsen

Ovenstående blev skrevet, mens Tina var syg, og da vi endnu havde et håb om, at hun ville returnere som Da-BUFs formand.

DaBUFs bestyrelse

Kim Bruun (formand)
Mobil: 2517 8367
E-mail: kim.bruun@skolekom.dk

Mathilde Fruergaard (næstformand)
Mobil: 2859 1385
E-mail: mafuergaard@gmail.com

Mads Würtz Gammelmark

Marc Honoré (Ung.suppleant)
Mobil: 3070 3188
E-mail: honoremarc@gmail.com

Kirsten Østergaard Nielsen

Stine Nielsen (Ung.medlem)

Flemming Riedel
Mobil: 60716368
E-mail: flemming.riedel@yahoo.com

Susanne Rørvig
Mobil: 2733 1878
E-mail: rorvigsailling@c.dk

NEKROLOG:

Landsformand Tina Just Hahn

Tina Just Hahn var mere end blot et almindeligt engageret menneske. Hun var gjort af den ganske særlige støbning, som aftvinger respekt for såvel sit udsyn som sit engagement.

Hun havde let til smilet og var god til at skabe en rar atmosfære omkring sig. Men hun kunne også blive skarp, når noget ikke artede sig, som det skulle.

De fleste kender hende som den lyttende formand, som efter en debat søgte at drage en konklusion på diskussionen, der led frem mod en løsning, som alle kunne leve med.

Andre kender hende som quinden, som aktivt tog del i andre menneskers liv og involverede sig både som samtalepartner og som problemknuser.

Begge dele er karakteristika, som har gjort hende til en både respekteret og afholdt formand for den samling af højst forskelligartede frivillige, som står i spidsen for de mange lokale filmklubber landet rundt.

Tina var et menneske, som elskede film – og hendes viden og interesse for filmmediets påvirkningsmuligheder – især overfor børn – var second to none. Hun nøjedes ikke med at sidde som administrativ formand i den lokale filmklub. Hun tog aktivt del i repertoirevalg og især i afviklingen af de forskellige filmforestillinger. Som landsformand var hun ikke bleg for at tage fat, når de praktiske arbejdsopgaver pressede sig på. Og hun kunne som få håndtere både hammer og skruemaskine med samme elegance som en veltrænet håndværker.

Hendes holdning var, at enhver film bør indledes på ordentlig vis, så børnene føler sig trygge og spændte over den historie, der minutter senere vil folde sig ud på det store lærred. Og den opgave tog hun alvorligt – så alvorligt at hendes udsyn og møde med andre filmentusiaster i bl.a. den italienske by Giffoni, som huser en af verdens ældste børnefilmfestivaler, banede vejen for det store filmklubprojekt, som er blevet afviklet i Sydafrika de seneste par år.

Det var en banebrydende tanke, at vi danskere skulle hjælpe det relativt nye sydafrikanske demokrati med at skabe filmoplevelser i nogle af Johannesburgs fattigste bydele. Det var ikke alene revolutionerende – men også et langt sejt træk, som hun formåede at fastholde med fokus på det centrale – børne- og ungdomsfilmens fantastiske evne til at fortælle historier og skabe indsigt og fantasi. Det var dét, som var hovedformålet for hende. Siden projektets start er hundredevis af børn og unge blevet involveret i skabelsen af filmklubberne på den sydlige halvkugle – både som medlemmer for-

an lærredet og som aktive unge, der driver det bestyrelsesarbejde, som er en nødvendig forudsætning for klubbernes eksistens.

MEN – hendes udsyn handlede ikke kun om filmklubprojekter på sydspidsen af verdens største kontinent. Også herhjemme var hun på mange måder en foregangs-quinde i en filmklubverden, hvor ”plejer” er en hyppig gæst. Hun turde udfordre og friste sin omgivelser med det for øje, at det nye og det overraskende kan være med til at sætte skub i en ny udvikling.

Hun greb tæten, da Filminstituttet for et par år siden rømmede sig og signalerede noget om fornyelse, hvis børnefilmklubideen skulle overleve. Som landsformand var hun primus motor i den diskussion og debat, som har gennemsyret store dele af bestyrelsesarbejdet de seneste par år for at få skabt en vision og handlingsplan for morgendagens filmklub.

Hun har om nogen været dén, som med flid og entusiasme har søgt at opsætte mål på både den korte og lange bane.

Men Tina var andet og mere end blot en flittig landsformand. Gennem en lang årrække var hun ansat i folkeskolen og elskede især den del af lærerarbejdet, hvor det var de svage og skæve eksistenser, som var i fokus. Oftest ydede hun langt mere end det, overenskomsten forlangte – og da hun fyldte 62 for godt et år siden, valgte hun trods sit store engagement i skolen at benytte sig af efterlønsordningen og forlade folkeskolen.

Hun glædede sig til at tage fat på nye arbejdsopgaver – men kort efter fratrædelsen fik hun konstateret kræft. Og dermed indledte hun en stædig kamp mod den frygtede sygdom.

Landsmødet i april i Silkeborg blev hendes sidste. Kort tid efter udviklede sygdommen sig med uhyggelig hast og den 23. maj sov hun stille ind – omgivet af sin nærmeste familie.

Tina Just Hahn efterlader foruden sine tre voksne døtre og mange børnebørn samt sin gamle mor et stort tomrum hos alle os, som kendte og arbejdede sammen med hende. Hun var et menneske af særlig karat – men hun vil leve videre i vore hjerter og vore tanker. De sporer, som hun spredte ud gennem sit mangeårige virke som bestyrelses- og landsformand er med til at sikre, at ideen om den lokale børnefilmklub – både ude og hjemme fortsat får mulighed for at vokse.

Ære være Tinas minde.

DANSKE BØRNE- OG UNGDOMSFILMKLUBBER
Bestyrelse og Sekretariat

fler-

Sydafrikansk farvel til Tina Just Hahn

Vi er dybt bedrøvede over at erfare, at vores ven og kollega, Tina, er død. I de sidste år, siden Tina og jeg begyndte at tale om et fælles projekt vores lande imellem i 2005, har jeg været grebet af hendes mod og det store engagement, hun altid lagde for dagen, både som menneske og i sin kamp for føre sine ideer ud i livet.

Hun havde lidenskabelig tro på, at filmen har magt til at ændre livet for de fattige og dårligt stillede i kølvandet på Apartheid, og hun gjorde en særlig indsats for at gøre en forskel for udsatte børn og unge, dem, der havde få muligheder, personer med behov for kærlighed og omsorg. Hun ønskede ikke blot at påvirke sydafrikanske børns liv, men også den danske ungdom på en dyb og varig måde. Det var ånden i vores forehavende - at

skabe en bedre, mere menneskelig verden.

Alle dem, der kommer til at opleve Danmark/Sydafrika partnerskabet bør stå som et fyrtårn af håb for verdenen.

Tina var pædagog, lærer, mor og ven til alle de unge, der er involveret i filmklubberne. Hun kæmpede deres kampe med en stædighed og vilje, der var inspirerende, specielt når man vidste, at hun undergik en personlig krise. På intet tidspunkt i det forløbne år gjorde hun sin alvorlige helbreds-mæssige tilstand til et problem. Hun var alene bekymret for projektets succes.

Vi er alle taknemmelige for hendes mod og styrke, hendes visioner og stærke værdier når det gjaldt god or-

ganisering og demokratisk handling. Vi er især taknemmelig for hendes stille udholdenhed. Som partner i Da-BUF vil vi fortsætte vores arbejde hendes ånd. Vi vil altid stræbe efter de værdier, hun gav os.

Vi ved, vi vil få succes. Vi har opnået meget det forløbne år og i perioden, siden vi begyndte vores samarbejde. Vi vil fortsætte vores arbejde med at ændre liv gennem filmklub-bevægelsen.

Vi sender kærlighed til hele Tinas familie, især hendes børnebørn, som hun elskede inderligt; til alle hendes kollegaer i DaBUF og DUF, til alle i de danske filmklubber og til hendes venner: Fat mod, lad os alle være stærke.

Tak Tina

Hamba Kahle, *ven og mentor*
Må du hvile i fred

Fra Benjy Francis og bestyrelsen for Afrika Cultural Centre, Johannesburg, South Africa

France Maleme, Siphokazi Sitsha, Si-zwe Modokwe og Busisiwe Mchnunu - ACDCFilm Clubs Project

Alle filmklubberne i Johannesburg Samarbejdspartnere og venner, børn og unge i filmprogrammerne AlleTinas venner ved Giffoni Film Festival, Italien, i Litauen, Makedonien, Schweiz, Hviderusland.

Hamba Kahle (udtales som 'Hamba Gahle') betyder farvel på Zulu

Tale oplæst til Tina Just Hahns begravelse (oversat af Nanna Frank Rasmussen)

To the members of Nordic Group

It is with great sadness that my first communication with you all since Tunisia is to bring the news that Tina, the chairperson of DaBUF in Denmark, passed away last Thursday. Kim has been in contact to let me know of this very sad news.

As some of you will know, particularly those of you who met her in London last September, she had been battling cancer over the last year.

In my experience of her she was a lovely lady who carried herself with great strength and confidence and while our friendship was brief I know she will be a great loss at both a professional and personal level.

I know I speak for all when I convey the Nordic Group's deepest condolences to Tina's family and colleagues.

With great regret
Best
Maeve Cooke
Director

Dear friends,

We are terribly sad to hear the news of Tina's death. She was such a lovely lady and we will always cherish fond memories of her days here in Giffoni over the years.

On behalf of Claudio Gubitosi and the whole Giffoni Experience team please do pass on our deepest condolences to her family and loved ones.

Kind regards
Nataschia De Rosa
Responsible for the Juries
Giffoni Film Festival

DaBUF Landsseminar 2013

Præsprisen 2013

Præsprisen skal i dag uddeles for 31. gang til en person, der har udført for-tjenstfuldt arbejde med produktion og/eller formidling af billedmedier for børn og unge.

Filmens motor er historien, og derfor er det på sin plads, at årets Præspris går til en manuskriptforfatter

Dette års Præsprismodtager drømte som barn ikke om at blive noget ved filmen. Han kunne rigtigt godt lide at skrive og fandt det meget lettere end at tale. Måske fordi dette års Præsprismodtager stammede og derfor hurtigt fandt ud af, at skrivning var en god måde at kommunikere på. Han var så glad for at sætte ord på papir, at han som ung mand skrev radioføljetonen "Drengen, der kunne tale med ting" som P3 bragte i 2001. Det fik ham til at tænke, at hvis andre virkelig havde lyst til at høre på det, han skrev, så var det bare med at få videreudviklet det talent.

I 2003 søgte han ind på manuskriptlinjen på Den Danske Filmskole, hvorfra han blev færdig i 2005. I 2006 skrev han nogle af afsnittene til julekalenderen "Absalons hemmelighed". Samme år leverede han også manuskript til en kortfilm, som vi

elsker i børnefilmklubberne (DaBUF) nemlig *Drengen i kufferten*. Esben Toft Jacobsen, som instruerede filmen fortæller, at dette års Præsprismodtager er fantastisk at arbejde sammen med. Sammen med ham kan man roligt tage mange chancer; sammen med ham ja, så ender alting faktisk godt. Esben Toft Jacobsen udpeger to af dette års Præsprismodtagers særlige talenter: Han er retorisk knivskarp, og så er han fantastisk til at skrive dialog. Derfor piner det ham også, når der bliver klippet en replik ud: For eksempel havde han skrevet replikken: "Jeg synes nu, han ligner postbuddet" til den scene i *Drengen i Kufferten*, hvor forældrene står og beundrer den lille ny. Den replik røg i klipningen, men den dag i dag vender årets Præsprismodtager til stadighed tilbage til denne replik og siger "den skulle nu have været med".

I 2007 blev det til manuskriptet til gyseren *Kollegiet* og kortfilmen *Mors dreng*. I 2008 så vi kortfilmen *Vi der blev tilbage* og endnu et manuskript til en film, som er meget brugt i vores klubber, nemlig *Carsten og Gittes filmballade*. Det er nemt at forstå, hvorfor Esben Toft Jacobsen siger, at dette års Præsprismodtager er retorisk skarp og super god til dialog. Vi elsker de to dukkers ikke altid politisk korrekte udtalelser.

I 2010 stod han bag *Hold om mig*, en film der i særlig vellykket grad henvender sig til de unge på de unges præmisser. Den udmærker sig ved at være skrevet på en måde, så den hverken taler ned til publikum eller løfter pegefingre.

At årets Præsprismodtager også har et humoristisk talent, beviste han

endnu engang, da Tv-serien "Specialklassen" med Osman og Jeppe så dagens lys. Det kan nok være, at de skarpe replikker og hudløst ærlige udtalelser fra de to drenge i serien, bragte publikums sind i kog. "Man er nødt til at turde risikere at støde folk, hvis tingene skal rykke", har dette års Præsprismodtager sagt til kritikken. "Børn skal udfordres og provokeres for at blive klogere", uddybede han. *Bora Bora*, *Den kæmpestore bjørn* og *You and Me Forever* er de seneste film, årets præsprismodtager enten har været konsulent på, leveret historie eller skrevet manus til. Det er alle film, vi med glæde bruger i vores filmklubber.

Årets Præsprismodtager tildeles prisen for sit store talent for at skrive manuskripter, der rykker, der har noget på hjerte og som er fyldt med særdeles skarpe replikker. Børn og

unge - og vi andre - bliver i den grad udfordret på vores holdninger og fordomme af dette års vinder. Det kan vi godt lide i Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber, for alle aldersgrupper skal helst have noget med hjem fra en filmoplevelse. Dette års Præsprismodtager sætter virkelig sine spor.

Danske Børne- og Ungdomsfilmklubbers pris, Præsen 2013, gives med stor glæde til:

Jannik Tai Mosholt

Med prisen følger en check på 10.000 kr. sponseret af Foreningen til Søfartens Fremme, Det Blå Danmark. og en Præstegning udført af Esben Toft Jacobsen.

Tina Just Hahn
Formand for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

DaBUF Landsseminar 2013

Glem ikke den gode fortælling og det gode humør

Rasmus Horskjær, DFIs spillefilmkonsulent på børn- og ungeprojekter, besøgte DaBUFS Landsseminar

Af Nanna Frank Rasmussen

Manden, der vurderer, hvilke filmprojekter henvendt til børn og unge, der skal realiseres og få chancen for at møde et publikum, er Rasmus Horskjær. Han er udpeget af Det Danske Filminstitut som konsulent for spillefilm med særligt fokus på børn og unge. Det er altså ham, der fordeler de statslige støttekroner, der er hver år øremærkes til de film, DaBUF har et særligt forhold til.

Han modtager hvert år mellem 75 og 100 ansøgninger. Ud af de 75 mio. Danske kroner, som filmkonsulenterne på de kunstneriske ordninger har at gøre godt med hvert år, råder Rasmus Horskjær over de 26 millioner. Det bliver til 3-4 spillefilmsprojekter.

Det er altså en betragtelig del af filmstøtten, der er gået til den yngre målgruppe. En målgruppe, der i øvrigt er blevet sværere og sværere at definere.

"Børn og unge er blevet et meget vidt begreb i dag. En 5-årig kan være en ferm bruger af en Ipad og en 10-årig kan have sin egen kanal på Youtube", fortæller Horskjær.

"Derfor er det blevet vanskeligere at lave den "brede" børne- eller ungdomsfilm".

Ifølge Rasmus Horskjær er den unge målgruppe en, der i dag først slutter ved 25-30-års alderen. Man er først

voksen, når man har fået børn, vurderer konsulenten. Det er et stort spænd, og det er derfor en svær opgave at ramme hele målgruppen med én film.

Dansk film har i mange år været præget af realisme eller ligefrem køkenskenskrealisme, mener Rasmus Horskjær, noget, han ikke er synderligt begejstret for. "Den gode realistiske film formår at spejle vores eget liv og problematikker. Men der må altid være en god fortælling lagt ovenpå en realismebundet tematik".

"Jeg oplever ofte, at jeg modtager en film-synopsis, der er skrevet på baggrund af en tematik, mens den gode fortælling glemmes. Så bliver det i

mine øjne mere et debatindlæg. Jeg er ikke interesseret i de rene budskaber. Jeg leder efter nogle, der har fået gaven at kunne fortælle, dem, der har fået fantasiens nådegave. Det er ikke alle forundt".

I stedet leder Horskjær efter film, der benytter sig af magisk realisme eller film, der helt forlader realismen.

"Det er det knækkede og skæve, der er interessant. Som film lavet af instruktører som danske Henrik Ruben Genz, eller amerikanske Wes Anderson eller Coen-brødrene".

Rasmus Horskjær efterlyser mere humor og komik i de danske film, der henvendt til et ungt publikum. I dag ser han en tendens til tristesse. "Det

Realisme og debatindlæg finder ikke nåde for filmkonsulentens øjne, han mener, at ungdommen kan strække sig langt ind i voksenårene

skylde måske filmskabernes selvbi-lede. De synes, det er finere at lave alvorlige film end komedier. Jeg ser dog meget gerne film med et lysere sind".

En af de film, som Rasmus Horskjær har støttet og som han ser meget frem til, er filmen *Antboy*. Den har forventet premiere i efterårsferien. *Antboy*, som vi så et klip fra på Landsseminaret, er instrueret af den spillefilmsdebuterende Ask Hasselbalch. Det er en filmatisering af Kenneth Bøgh Andersens populære bøger om en 12-årig dreng, der bliver bidt af en myre og herefter udvikler superkræfter.

"Det er et nybrud i dansk film", siger Horskjær, der er glad for, at man har valgt at lave *Antboys* som en live action film og ikke som animation. I dag stopper interessen for animationsfilm ved 12-års alderen, vurderer konsulent.

DaBUF Landsseminar 2013

"Børn er nådesløse"

Hvordan formidles de elskede klassikere fra Ole Lund Kierkegaards univers til film? Paneldebat på Landsseminaret.

Af Nanna Frank Rasmussen

Kontrolleret anarki. Sådan præsenterede ordstyrer Ulrich Breuning den form, som samtalen mellem en gruppe filmbrancherepræsentanter og deltagerne ved DaBUFs landsseminar ville antage. Oplægget og debatten var dog mere gnidningsfri end kaotisk, da emnet "filmatiseringerne af Ole Lund Kierkegaards klassikere" kom på bordet. På scenen sad udover lærer ved Filmfabrikken, Ulrich Breuning, og ordstyrer Kirsten Østergaard Nielsen følgende gæster:

Instruktør Gert Fredholm (*Lille Virgil* og *Orla Frøsnapper* 1980), Producer Nina Crone (*Orla Frøsnapper*, 2011, *Gummi T*, 2012 og *Otto er et næsehorn*, 2013) Instruktør Kenneth Kainz (*Otto er et næsehorn*, 2013).

*Kierkegaard
dengang og nu.
Den rigtige
Kierkegaard
vel at mærke
- Ole Lund*

Prestige i børn

Ulrich Breuning lagde ud i 1970'erne. Er årti, der havde uvurderlig betydning for den danske børne- og ungdomsfilm. Det Danske Filminstitut som vi kender det i dag blev formet. I 1976 blev børne- og

ungdomsfilmene tildelt sin helt egen konsulent. Ungdomsfilmene havde sin storhedstid i den periode, hvor mange af filmhistoriske ungdomsklassikere blev skabt.

I 1979, da Gert Fredholm begyndte arbejdet på sin Ole Lund Kierkegaard-filmatisering, eksisterede der dog stadig ikke en seriøs børnefilmproduktion. Man var henvist til *Far til Fire* eller det, der var værre, ifølge Breuning. Man havde på det tidspunkt derfor påbegyndt det, man kan kalde en børnefilmbevægelse. En af ideerne var, at børnefilm skulle være laves af højprofilerede instruktører; det skulle være et prestigeprojekt at lave børnefilm. Ikke kun såkaldte sekunda-instruktører skulle kobles på projekter for de mindste. Derfor var det et scoop, at Gert Fredholm, der tidligere var blevet højprist for sin filmatisering af Hans Scherfigs "Den forsvundne fuldmægtige" (1971), sagde ja til at omdanne Lund Kierkegaards skrivelser til film. Men det var ikke uden forbehold.

"Det er sværere at henvende sig til børn end til voksne. Børn er nådesløse", fortalte Gert Fredholm. Ikke desto mindre gik han til projektet med krum hals. "Det skulle være en film, der var lavet frit efter Ole Lund Kierkegaards børnebøger, så det blev en blanding af *Lille Virgil* og *Orla Frøsnapper*. Skuespillerne skulle se ud som om, de lige var trådt ud af Kierkegaards bøger. Jeg vidste, at fik jeg Allan Olsen til at spille Orla Frøsnapper, så ville projektet lykkes."

Animeret Kierkegaard

Den dengang 20-årige skuespiller sagde ja til rollen og filmen, der havde premiere i 1980, blev en stor succes. 30 år senere involverede Gert Fredholm sig endnu engang i en filmatisering af Ole Lund Kierkegaards klassiker, denne gang animationsfilmen *Orla Frøsnapper*, der havde premiere i juni 2011.

Det var producer Nina Crone, der også er stifter af Crone Film, der tog initiativ til endnu en genindspilning af børnebogsklassikerne. Og det var et sats at gøre det som animationsfilm. Selvom det ville være det trick, der ville adskille de nye film fra de gamle filmatiseringer (også *Gummi Tarzan* (1981), *Otto er et næsehorn* (1983) og *Hodja fra Pjort* (1985) har fundet vej til filmværkstedet), er der mange snubletråde, man skal være opmærksom på, når man kaster sig over animationsfilmen.

"Det, der ofte går galt med de danske animationsfilm er, at man først og fremmest fokuserer på teknikken. For os var det vigtigt at have det primære fokus på historien", sagde Nina Crone.

Fisefornemt forhold til børnefilm

Det er Crone Film, der står bag de tre nylige filmatiseringer af Ole Lund Kierkegaards elskede bøger *Orla Frøsnapper*, 2011, *Gummi T*, 2012 og *Otto er et næsehorn*, 2013 - sidstnævnte blev instrueret af Kenneth Kainz. Han indrømmede, at han nok havde, hvad han selv kalder et "fisefornemt" forhold til børnefilm, forstået således, at han så ned på genren. Derfor troede han også, at det var telefonfis, da han Nina Crone ringede og tilbød ham instruktørjobbet.

"Jeg vidste slet ikke, hvordan jeg skulle forholde mig til animation-elementet", fortalte han.

Kenneth Kainz har instrueret film som *Rene Hjerter* og *Parterapi*, og så har han stået bag en af de allermest elskede reklamefigurer i nyere tid, nemlig dukken Harry i DSB-reklamerne. "Det var først, da Nina sagde, at Harry jo sådan set også var animeret, at jeg forstod, at dette godt kunne være en opgave for mig. Sådan har jeg aldrig tænkt på Harry før".

Kenneth Kainz besluttede at gå til opgaven med et fornyet syn på genren: "Jeg besluttede mig for at se på projektet som *bare* en film, ikke en børnefilm".

Da hans 10-årige datter Asta oven i købet sagde, at han bare *skulle* lave den film, så var der ingen tvivl længere hos Kenneth Kainz. Alligevel var det ikke uden nerver, at Kainz gik til Orla Frøsnapper.

"Man ryster da over at kaste sig over sådan et nationalt klenodie, som Ole Lund Kierkegaard. Hvis man ikke farer med lempe, kan man nemt udvise hans univers. Det er jo lige før, man gør honnør, når man står med et materiale, som så mange har et forhold til", sagde instruktøren.

Ingen dovenskab

Lige som Kenneth Kainz havde også producer Nina Crone den holdning, at der ikke skulle laves en kopi, men snarere en nyfortolkning af Kierkegaards bøger.

"Vi besluttede dog at lave filmene i et tidsbestemt univers. Der skulle ikke være nogen mobiltelefoner eller lpads eller lignende med i filmene. På den måde kan filmene holde i flere generationer, og det er vigtigt, når målgruppen er så forholdsvis lille", sagde Crone og fortsatte:

"Vi ville ikke kun lave halvanden times underholdning, der skulle også være gods i filmene. Det er ikke dovenskab, at vi filmatiserer noget, der allerede foreligger, både som bøger og som film. Der er så meget at komme efter i Kierkegaards univers, og historierne er langtidsholdbare."

Skridt på vejen mod et mere ungt DaBUF

Workshop på Landsseminar gav de unge meget at arbejde med

Af Marc Honoré

På DaBUFs landsseminar d. 19.-21. april blev der på søndagens workshop arbejdet videre med de mål, der blev udformet på februar måneds ungdomsfilmgennemsyn. Disse mål var et forsøg på at konkretisere de fantastiske, men vilde idéer, der kom frem på ungdomsfilmgennemsynets workshop i 2012.

Der blev fokuseret på et af målene fra henholdsvis Viborg Børne- og Ungdomsfilmklub samt Vejle Skolebio. Hos Viborg var målet at skabe en filmklub i hverdagen for unge på de gymnasiale uddannelser, mens de i Vejle havde et mål om en højere grad af medlemsinddragelse ved hjælp af en facebookside.

Metodisk blev der taget udgangspunkt i en SWOT-analyse, der er et godt redskab til at finde frem til et projekts indbyggede styrker (strengths) og svagheder (weaknesses) samt muligheder (opportunities) og udefrakommende trusler (threats).

Hverdagsfilmklub

Holdet, der arbejdede med hverdagsfilmklubben, fandt frem til, at styrkerne ved dette projekt blandt andet er en potentiel nyhedsværdi samt at det giver mulighed for at vise anderledes film. Samtidig har projektet dog også de svagheder, at man ikke har et så godt kendskab til denne nye målgruppes ønsker samt en mangel på frivillige unge kræfter. Dette blev tydeliggjort i de potentielle trusler, der blandt andet gik på en mulig manglende interesse i de viste film fra medlemmernes side, men også mere lavpraktiske ting. Heldigvis blev der i projektet også fundet mange muligheder som eksempelvis en mulighed for at skabe en bedre sammenhæng på tværs af de forskellige gymnasiale uddannelser.

Facebook

Med hensyn til facebook siden var styrkerne især, at det ville være nemt og hurtige kontakt at holde kontakt med medlemmerne, mens svaghederne især omhandlede en mangel på erfaring med sociale medier generelt set i klubbestyrelsen. Der var dog også klare muligheder som eksempelvis at forbedre filmklubbens omtale over for en ny målgruppe samt muligheden for at engagere flere unge frivillige i filmklubarbejdet. Truslerne gik generelt set mest på, at der stadig er en gruppe af unge, der ikke er lige så aktive som andre, og som man derfor ikke vil formå at nå ud til via facebook.

Heldigvis betyder eventuelle trusler og svagheder ikke, at et projekt som udgangspunkt er dårligt eller ikke kan lade sig gøre. Det er i højere grad et udtryk for, hvor man især skal sætte ind og forsøge at imødegå væsentlige forhindringer. På samme måde er et projekts styrker og muligheder også kun relevante, hvis man forstår at udnytte og imødekomme disse.

DaBUF Landsseminar 2013

Film til Landsseminar

Når vi vælger film til Landsseminar, har vi forskellige kriterier, vi ser på. Der skal være film for små børn. For store børn. Og for voksne. Vi vil gerne vise noget, som er nyt (allerhelst nogle forpremierer). Filmene skal gerne give os oplevelser og noget at tale om. Nogle film er så smalle, at de aldrig kommer udenfor de største byer eller de smalleste biografer; dem vil vi også gerne give deltagerne mulighed for at stifte bekendtskab med. Om muligt skal der også gerne være en sammenhæng mellem de gæster, der optræder og de film, der bliver vist.

Mange af filmene har udvalget og sekretariatet ikke haft mulighed for at se endnu – eftersom adskillig af dem er så nye. Det betyder, at der ind imellem bliver slået nogle skæve. Men også at fuldstændig enestående filmoplevelser kan blive fundet på årets landsseminar.

Her følger en omtale af et lille udpluk af de film, som blev vist på DaBUFs Landsseminar 2013. *Otto er et næsehorn* og *MGP Missionen* er anmeldt i årets Nyhedskatalog og derfor ikke taget med her.

Vi vil gerne sige tak til de udlejere, der lånte os film til visning i Silkeborg; Øst For Paradis, Filmcompagniet, Camera, UIP – og ikke mindst producenten af filmen *Dans For Mig*, Lise Saxtrup.

Filmudvalget & Sekretariatet

The Weight of Elephant

En tilbagevendende problemstilling, som vi nok aldrig bliver rigtigt færdige med, er, hvorvidt en film er en børnefilm, hvis der optræder børn i den. Min holdning er, at det behøves absolut ikke være tilfældet. Og det er *The Weight of Elephants* et glimrende eksempel på. 10-årige Adrian er ganske vist et barn, men hans problemstillinger egner sig – i bedste fald – for et voksent publikum.

Demos Murphy, som spiller Adrian, udstråler, at han har fået mere end sin bekomst af livet, og ens hjerte bløder for ham, når de andre unger får ham til at gøre ting, han vil fortryde bitterligt. Eller når hans vel egentlig velmenende familie påfører ham smerte, som næsten ikke er til at holde ud at se på.

Ned i denne golde, trøsteløse tilværelse popper tre fremmede piger i nabohuset. I nyhederne hører man om tre forsvundne piger, som kunne tænkes at være de selv samme. Men det forbliver uafklaret, og virker på den måde som en spejling af de vandtætte skotter, som er mellem barnets og de voksnes tilværelser. De voksne forstår ikke Adrians udfordringer, og Adrian kan ikke for alvor kere sig om, hvorvidt pigerne er efterlyst. Han er mere optaget af det venskab, som spirer mellem ham og Nicole – en af de tre muligvis bortførte piger.

Filmen er altså fortalt fra barnets synsvinkel, men den kuldslåede tone og den langt hen ad vejen manglende forløsning i plot, gør, at jeg ikke mener, at *The Weight of Elephants* egner sig til børn.

Men for voksne er det en stærk og modig film, og jeg er taknemmelig

The Weight of Elephants. Zentropa

for at have haft anledning til at se den i biografen.

Kim Bruun

Dans for mig

En dokumentarfilm om to teenagedansere lyder ikke som noget, der går rent ind hos vores medlemmer, med mindre de drikker sig i hegnet eller har sex for åbent kamera. Og intet af det sker i *Dans for mig*. Tværtimod er 14 årige Mie og 15 årige Egor totalt fokuserede på deres sport, og de har ikke plads til den slags svinkeårinder. Filmen er bygget op med spænding, fremskridt tilbageslag og triumf – præcis som den slags skal være. Mie har mistet sin dansepartner, og i stedet inviterer hendes familie russiske Egor til at bo hos sig i Danmark, så de to kan træne sammen.

Men for mig ligger brydningerne og intrigen et helt andet sted; Egor bliver mere eller mindre købt til at være partner for Mie, hvilket for så vidt er diskutabelt. Kan man tillade sig at købe en dansepartner til sin datter, fordi de forhåndværende ikke lever op til standarden? Hvilke moralske implikationer giver det, at han bor under samme tag – og vel på deres nåde og barmhjertighed – som familien?

Med fare for at læse noget ind i personerne, som jeg ikke har belæg for, ser jeg Egor som klogere og mere ta-

lentfuld end Mie. I hvert fald er han langt mere reflekteret og velformuleret end hun er. Hans engelske er hendes overlegent – og så taler han ud over russisk også kinesisk. Han er bevidst om vigtigheden af uddannelse, træning og mål for fremtiden.

Ned i en gennemsnitlig dansk familie dumper denne verdensmand. Og med al respekt for og kærlighed til os gennemsnitsdanskere er det ikke altid udsynet til verden, der tynger os. Det fremmede blik på vores dumsmarte bemærkninger og folkelige ironi får mig ikke til at blive varm om hjertet.

I forhold til den smerte Egor gennemstår ved at være væk fra sit land, sin kultur og ikke mindst sin mor, fremstår Mie som en forkælet gås, som får alt serveret på et sølvfad.

Hvorvidt *Dans for mig* egner sig for vores medlemmer, kan jeg have min tvivl om. Den dramatiske motor (kvalificerer de to unge sig til europamesterskaberne i Rusland?) er ikke stærk nok til at holde opmærksomheden fangen. Men det emotionelle drama er for mig rigeligt til at jeg sidder på det yderste af biografsædet for at få det hele med.

En film man skal se og diskutere, inden man eventuelt programsætter den.

Kim Bruun

20 sekunder som skuespiller

Jonas og hans far Anders K. Kristensen fra Viborg Børne og ungdomsfilmklub var statister i "MGP Missionen". Oplevelsen anbefales.

Af Anders K. Kristensen

Hvordan er det mon at være statist eller skuespiller? Sådan tænkte min søn Jonas, da han fik tilbuddet om at komme bag om filmen *MGP Missionen*, som bl.a. blev optaget i Jyske Bank Boxen i Herning i forbindelse med Melodi Grand Prix for børn og unge, MGP 2013.

For et år siden læste vi i avisen, at man søgte statister, og vi gik ind på portalen www.dask-online.dk, som huser castingbureauet Dansk Skuespillerkatalog og er et online casting-site. Her mødte vi en skov af tilbud for unge og ældre, som gerne vil være statister, berømte for en dag eller måske starte en skuespillerkarriere, en drøm som min søn Jonas følger. Jonas er meget aktiv på Viborg Dramaskole og spiller en del teater. Jonas er også med som børne-/ungdomsmedlem af bestyrelsen i Viborg Børne og ungdomsfilmklub, så mon ikke vi skal se *MGP Missionen* eller have besøg af en caster til et kommende klub arrangement?

Virkeligheden bag kameraet

Jonas fik sammen med en kammerat lov til at være statist i *MGP Missionen* (sammen med ca. 140 andre børn og unge), og det var en stor oplevelse. Dels at komme bag om kameraet med Martin Miehe-Renard, som var instruktør, men også at komme helt tæt på skuespillere og deres daglige liv. Et liv, som vi andre måske ser som sjovt og berigende, men som faktisk består af hårdt arbejde. Der er megen ventetid, lunken sodavand, mange mennesker og en stram tidsplan, som skal passes.

MGP Missionen. ASA Film.

Flugten vestpå

MGP Missionen handler om drengen Karl (Sylvester Byder), som bor i Hvide Sande sammen med sin mor (Line Kruse), mormor (Birgit Conradi) og morfar (Lars Knutzon). Derfor bliver chokket stort, da hans mor fortæller ham, at de skal flytte til København. Omstillingen bliver svær og absolut ikke hjulpet af, at han skal starte på Rådmandsgades Skole på Nørrebro, hvor 80 procent af børnene er tosprogede og jargonen hård. Karl begynder hurtigt at planlægge sin flugt tilbage til morfar og mormor, men får hjælp fra uventet kant. For i 6.B går også tyrkiske Sawsan (Mali-

ka Sia Graff), der har sat sig for at deltage i finalen i MGP trods sin families modstand. Karl og Sawsan finder stik mod alle odds sammen i en fælles mission om at komme vestpå til MGP i Herning.

Jonas på scenen

Som statist var Jonas med i to dage. Jeg kom også med som statist, da de skulle bruge voksne som publikum, så pludselig stod jeg i Boxen og var publikum over for en tom scene. Dels skulle vi stå og klappe i ca. 30 minutter, men det larmede så meget at vi til sidst skulle klappe uden lyd, det var svært. Jonas og hans kammerat

havde begge hvide skjorter på den dag og blev pludselig taget ind som skuespiller, da de skulle agere deltager i MGP. Så fra at stå som klapper, blev de hentet ind i rampelyset og fik 20 sekunders skuespillerkarriere og blev en oplevelse rigere. Næste film, som Jonas og jeg har meldt os til som statister, er den lokale film om travhesten Tarok, så hold øje med biografen, måske finder du en, som du kender blandt statisterne, eller prøv det selv, det er ret sjovt.

Egnet for børn?

Sarita Christensen og Copenhagen Bombay vil lave film uden død.

Men svigter vi ikke både børn og unge, hvis ikke de mødes af film i egen øjenhøjde?

Af Mette Wolfhagen og Kim Bruun, hhv. formand og næstformand for Odense Filmklub for børn og unge

Når CEO og producer Sarita Christensen udtaler sig, lytter man andægtigt. I hvert fald hvis man interesserer sig det mindste for børnefilm. Og det gør vi.

Sarita Christensen har været med til at starte Copenhagen Bombay, selskabet, der står bag titler som *Carsten og Gittes Filmballade*, *Den Kæmpestore Bjørn* og *Isblomstens Hemmelighed*. Endvidere er Sarita Christensen en engageret debattør af film for børn. Og ikke mindst fik hun af Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber i 2012 den mest prestigefyldte filmpris, der gives inden for dansk børnefilm, Pråsen.

Den Kæmpestore Bjørn. Copenhagen Bombay.

Seneste tiltag fra Sarita Christensens hånd er et sæt spilleregler for de film, Copenhagen Bombay producerer, kaldet Bombay Basic. De lyder:

1. Filmene skal udvikles i samarbejde mellem Copenhagen Bombay og forfattere. Derefter vælger de to parter en instruktør.
2. Det er realfilm, ikke animationsfilm.
3. Filmen skal rettes til biograferne.
4. Målgruppen er 7-12 år.
5. Historien må ikke tage udgangspunkt i emnet død.
6. Filmene må ikke koste mere end 5 mio. kroner.

Problematisk fravær af død

Vi har hæftet os ved punkt 5: "Historien må ikke tage udgangspunkt i emnet død". Ideen er tiltrækkende, men potentielt problematisk. Jovist, hvor ville verdenen dog blive smuk

den dag, løven græsser side om side med lammet, døden er afskaffet, og vi alle sidder omkring et bål og synger sange om verdens fortræffelighed. Et sådant verdensbillede minder i foruroligende grad om det, vi bliver præsenteret for i mange børnefilm. For de film, børnene (og deres forældre?) vil se, er traditionelle familiefilm som *Far til fire* og *Min søsters børn*. Film, hvis verdensbillede og tilgang til filmkulturen og -skatten ikke tjener børn og unge. I hvert fald ikke hvis formålet med filmoplevelsen er mere end ren underholdning. Vi betragter dem tværtimod som ligegyldige 'romertalsfilm'.

De er et billede på dansk børnefilm, når det er værst (eller bedst - afhængig af øjnene, der ser). Det er klassiske familiefilm med tydelige - men

særdeles urealistiske - konflikter, der altid løses til slut og udløser en sang. Det er film, der sælger godt, men som ikke tilbyder meget andet end halvanden times flygtig og meget let fordøjelig underholdning. Som Claus Bjerre, instruktøren af 'de nye' *Far til fire*-film selv siger i et interview i Politiken d. 9. oktober 2012, er filmene at sammenligne med flødeboller - de giver os en kortvarig nydelse, men ingen næring at leve på og tære af. De film, og andre lignende som *Min søsters børn*, er ikke andet end tandløs underholdning og tidsfordriv for bedsteforældre-segmentet, når de i skolernes ferier slæber børnebørnene med i biografen. Fred være med og respekt for dét, men vi svigter vores børn og unge mennesker, hvis de ikke også bliver mødt af film i øjenhøjde. De har krav på og behov for film

med nærværende problemstillinger. Fortællinger og problemstillinger i et mere eller mindre genkendeligt univers og løsningsforslag, de kan forholde sig til.

Underholdning skal gå hånd i hånd med indsigt

Vi mener, at børn og unge skal tilbydes film af en vis kvalitet. Underholdende film, men film som også kan give børnene og de unge noget ekstra, fx i form af en følelse af at blive talt til som en ligeværdig - i øjenhøjde - og med et vedkommende indhold. Formålet med film er i vores optik underholdning, oplevelser og indsigt.

Dette er Sarita Christensens og Copenhagen Bombays nye spilleregler et bud på. Med Bombay Basic vil de ud-

vikle nye, gode børnefilm, der – selv om de støvsuges for problemorienterede temaer som død og ulykke – stadig skal betragtes som kvalitetsfilm med noget på hjertet. Men kan man det, er spørgsmålet? Er det virkelig muligt at lave vedkommende, realistiske film for børn og unge, der tager børnene og deres verden seriøst, når man ved at fjerne alle livets alvorlige temaer risikerer at skildre den urealistisk?

Døden er ikke uegnet for børn

Film som Kaspar Munks *Hold om mig*, Oliver Ussings *Min bedste fjende* og den svenske *Lad den rette komme ind* er eksempler på fiktion lavet til unge med mere end underholdning for øje. Og hvis vi griber endnu længere tilbage i børnefilmhistorien, kan vi nævne en film som *Palle alene i verden*. Det er en film, som handler

om en form for død. Omend den 'kun' er eksistentiel eller symbolsk.

Fælles for dem alle er, at børnene her oplever et udsnit af virkeligheden, som den rent faktisk kan tage sig ud – til tider barsk, voldsom og upoleret – langt fra det farverige univers, Lille Per og Pusle repræsenterer. Ungerne griner, gyser og gisper til et nuanceret billede af en verden fortalt i børnehøjde, og hvor børn og unges liv, glæder, problemer og konflikter tages seriøst. Det er barske skildringer, og ja, det er voldeligt, blodigt og med en dødelig udgang, men er det uegnet for børn? Er der ikke brug for film, der skildrer situationer, der – trods deres grusomhed – kunne være virkelige, så børn og unge kan spejle deres egne følelser og tanker i fiktionen? Hvis ikke filmen kan berøre døden, hvordan skal den så kunne bekræfte li-

vet? Det ene giver ikke mening uden det andet.

Det er den tendens, dansk film skal holde fast i og udvikle på, så vi ikke taber en hel generation af børn (og unge) til en disneyficeret filmkultur. Vi skal ikke være bange for at rive børnene ud af Disney-universet og stille dem midt i det, de selv er en del af. Et univers, hvor en last-minute-rescue er en sjældenhed. Hvor 'prinsen på den hvide hest' ikke kommer og redder prinsessen til slut, og hvor der ikke er noget halvt kongerige at få. Og et univers, hvor Lille Per og resten af familien ikke altid får løst problemerne og bryder ud i sang.

Venter med spænding de første film uden død

Sarita Christensen og Copenhagen Bombay har uden tvivl gjort sig man-

ge overvejelser i forbindelse for formuleringen af deres 'spilleregler'. Og med bagagen fuld af kvalitetsfilm for børn, er det svært at forestille sig, at selskabet vil kaste sig ud i halvhjertede 'happy-go-lucky'-film i stil med de førnævnte folkelige familiefilm. Men kan det lade sig gøre at lave gode og vedkommende film for børn og unge, når man så konsekvent har besluttet sig for at lukke af for visse af virkelighedens barske realiteter?

Vi har stadig til gode at se, hvad udkommet af Copenhagen Bombays bestræbelser bliver. Og indtil andet viser sig, er vi sikre på, at Sarita og resten af holdet vil få gode resultater af deres spilleregler. Men vi forbeholder os retten til at være kritiske.

GIFFONI 2013

Ciao Giffoni – partecipiamo!

Så går turen atter til verdens største børne- og ungdomsfilmfestival i Giffoni.

Kampen for at komme med har været hård. Der har været mange ansøgere til færre pladser.

Ikke alene har DaBUF fået mange henvendelser, men flere og flere lande ønsker at deltage i Giffoni, så festivalkomiteen har meddelt os, at p. gr. af den store interesse er presset blevet så stort, så man har måttet skære ned på de enkelte landes deltagerantal. Det har for DaBUFs vedkommende betydet, at vi i år er blevet inviteret til at møde med det sædvanlige antal deltagere i gruppe 13+ nemlig to, men kun med en i gruppe 16+, og netop i denne gruppe har vi haft flest ansøgere.

Det har været svært at vælge, for alle har været kvalificerede.

De heldige, der fra 18. – 29. juli sammen med formanden Kim Bruun deltager i årets Giffonifestival blev:

Gruppe 13+:
Veronika Minddal
(Husets Børnefilmklub)

Gruppe 13+:
Mia Moeslund Overby
(Viborg Børne- og Ungdomsfilmklub)

Gruppe 16+:
Maja Lindgreen Hjermin
(Viborg Børne- og Ungdomsfilmklub)

FILM, FILMERE, FILMEST

– se film og fortæl selv i levende billeder

Ulrich Breuning / lærer på Filmfabrikken

Historier

Jeg har altid elsket at få fortalt historier. Jeg har såmænd også elsket at fortælle historier. Og hermed ligner jeg heldigvis de fleste mennesker. Alle vi små menneskebørn bruger historier i hobetal som underholdning, men i allerhøjeste grad også til at forstå vores liv og blive klogere på selv samme dyrebare skat. Og egentlig får alle vores små og store oplevelser og dagligdagens hændelser først en fornuftig form med en begyndelse, midte og slutning, når vi genfortæller dem som historier. Alle mennesker strutter således af historier, men den ofte fremførte påstand, at vi hver især indeholder en hel roman, kan diskuteres. For vores liv er på den måde ikke sammenhængende. Det er fyldt af spændende, muntre og triste øjeblikke. En slags punktnedslag på livsbanen. Så et menneskeliv er langt mere en novellesamling end en roman. Korte fortællinger om møder med mennesker, der får betydning, og ikke mindst fatale, både rigtige og forkerte valg.

Film

Jeg har altid elsket film. Jeg har såmænd også elsket at lave film. Og hermed ligner jeg heldigvis også de fleste mennesker. Film holder nemlig stadig positionen som det mest populære fortællemedie. Især børn og unge værdsætter glæder og guld Korn samt fortløbende overraskelser og illuminerende øjeblikke i de levende billeder. Hvilket i sig selv er et vægtigt argument for at drive en børne- og ungdomsfilmklub. Alle dette blads læsere kan fortælle solide historier om vægtige oplevelser, hvor film har

været en katalysator og medspiller i børns og unges liv. Vi næres af disse historier. Historiefortælling er et spørgsmål om liv og død.

Musik

Jeg har altid elsket musik. Jeg har såmænd også elsket at spille musik. Og hermed ligner jeg heldigvis også de fleste mennesker. Musik forener mennesker og spreder glæde. Den amerikanske forfatter Stephen King fortalte engang om, hvordan man bliver forfatter. Man skal læse meget, og man skal skrive meget. Så enkelt er det. Man skal altså sætte sig ind i det at skrive og fortælle. Og man skal også selv skrive og fortælle. Det er en nødvendig dobbeltfunktion. Min lærer i folkeskolen prøvede ihærdigt at få mig til at spille violin. Men mine barnefinger og min tålmodighed og måske hans pædagogiske evner var ikke ganske tilstrækkelige størrelser (jeg endte med at spille blokfløjte, hvilket jeg stadig, men ikke altid mine omgivelser nyder). Jeg glemmer dog aldrig hans argument. Det lyder nogenlunde således citeret efter hukommelsen: Du er så glad for musik. Hvis du lærer at beherske et instrument (violin, som han elskede), vil du sætte så meget mere pris på at lytte til musik. Du forstår det hele meget bedre. I virkeligheden formulerede han vel bare alle musiklæreres mantra, men hvis man accepterer præmissen, er der her en symbiose. Oplev og skab. Og bliv hel.

Nordisk filmlejr

Nu skal alle skolebørn jo ikke nødvendigvis være forfattere, filmskabere eller musikere. Men det er egentlig

en tanke værd i ovenstående lys at nytænke institutionen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber. Den 60-årige forening er unik. Børne- og ungdomsfilmklubber har givet kilometervis af børnerækker oplevelser for livet. Og argumentet om, at der er tale om en passiv aktivitet, er for længst skudt i sænk. Det er en i særdeleshed aktiv affære at høre historier, se film, læse bøger og høre musik. For der sker noget undervejs. Man er i ofte frugtbar dialog med et værk. Men kunne man forstille sig, at aktive og innovative børnefilmklubber også sagde B og lod medlemmerne lave små film? Små historier fra børnenes verden og hverdag set fra deres synsvinkel? Det kræver selvfølgelig både udstyr og ekspertise, men lur mig om ikke børnene hurtigt kommer efter det. Mange børn producerer film med deres iPhones og benytter et sprog, som de har fået ind med modernælken fra talrige sete og sansede filmoplevelser. Og denne rene og uforfalskede filmsproglige fornemmelse kan forholdsvis hurtigt sættes i system og blive til klar tale og håndlag. DaBUF har taget et initiativ til selvproduktion og har i samarbejde med Filmfabrikken

på Møn, hvor jeg underviser, arbejdet på at lave et nordisk filmseminar for medlemmer af børne- og ungdomsfilmklubber. Her kan børn og unge selv prøve livet med mediet og producere små filmværker. De skal på Filmfabrikken gennemleve og gennemføre hele filmprocessen fra spæd idé til færdigt film med plakat og biografpremiere. Der arbejdes frem mod en finansiering og en sommerfilmlejr af en lille uges varighed i 2014.

Filmfabrikken

Filmfabrikken på Møn er, som tidligere beskrevet i Pråsen, oprettet i 2011 og er en filmskole for unge. Filmfabrikken samarbejder med Vordingborg Ungdomsskole og Station Next og støttes økonomisk af Vordingborg Kommune og Det Danske Filminstitut. På Filmfabrikken underviser professionelle filmfolk, og det er disse, der skal sikre en god og lærerig uge for børn og unge fra Norden.

Men Filmfabrikken inviterer også gerne børne- og ungdomsfilmklubber på besøg (hvis det er geografisk muligt) og kommer hellere end gerne rundt i landet for sammen med børne- og ungdomsfilmklubber at producere film. Filmfabrikken arbejder med moduler på for eksempel 3 timer, en weekend eller en uge.

Læs mere på hjemmesiden www.filmfabrikken.dk eller kontakt Filmfabrikken på mail@filmfabrikken.dk eller 2576 2106.

Ulrich Breuning

Peter Mygind i Grenaa

Skolepersonalet, der hvert år hjælper Grenaa BørneBio, fik et foredrag om mobning som stor tak for hjælpen.

Af Bine Lamdahl, bestyrelsesmedlem Grenaa BørneBio

Det har længe ligget os på sinde at finde en god måde at sige stort TAK til det personale, der hvert år troligt deler vores Grenaa BørneBio-program ud på de lokale skoler. Derfor besluttede vi at invitere alt personale på skolerne til det højaktuelle foredrag om "Unge og Mobning" med skuespiller Peter Mygind.

Det blev til halvanden time med både underholdning og faglighed, leveret med megen humor og ikke mindst selvironi. Peter Mygind tager i sit foredrag udgangspunkt i sit eget liv og kommer med talrige eksempler på og gode råd til, hvordan man kommer mobning til livs - serveret med stor alvor og respekt.

Da Peter Mygind oplevede, at hans søn blev overfaldet 2 gange inden for halvanden måned af drengebånd på vej hjem fra skole, blev han ramt af en meget stor sorg og afmagt - og ikke mindst vrede. Denne hændelse og de skræmmende mange overfald, der finder sted blandt helt unge mennesker, fik Peter Mygind til at gå aktivt ind i kampen mod vold og mobning. Det førte først og fremmest til tv-programmet "Myginds Mission". Her følger man en ganske almindelig 8. klasse og dens problemer. Fokus var specielt rettet mod mobning og bekæmpelse af denne. Til foredraget fik vi leveret mange brugbare eksempler på, hvordan vi selv tackler disse problemer i vores egen hverdag.

Foredraget henvendte sig i den grad til os som forældre, men i høj grad også til de lærere og pædagoger, der havde valgt at deltage i foredraget og som dagligt arbejder med børn og unge.

Peter Mygind konkluderer, at en stor del af mobbeproblematikken kunne løses ved en større grad af social ansvarlighed. For som Peter Mygind slår fast, der findes ingen onde børn, kun onde mønstre.

En udgave af denne artikel er blevet bragt i Grenaa Bladet den 5. April 2013.

Ekstra oplevelser til din klub

Det nye filmkatalog har nu været klubberne i hænde i to måneder, og vi kan konstatere, at rigtig mange klubbestyrelser har studeret det flittigt og hurtigt har fået indsendt deres filmønsker for sæson 2013/2014.

Kataloget indeholder i år langt færre film end tidligere, idet så godt som alle 35mm film er væk samtidigt med, at udlejerne har tyndet meget ud i deres udbud.

Vi havde vist alle frygtet, at det ville blive rigtig svært at sammensætte den kommende sæsons program, men det ser ud til at være gået fint, og de fleste har fået deres ønsker igennem.

Indeholder kataloget færre filmtilbud i år, så kan klubberne til gengæld glæde sig over at **"Ekstra Oplevelser til din klub" er blevet udvidet, idet der er kommet flere nye tilbud fra personer, som er villige til at komme ud til jer, og give børnene en fantastisk ekstra oplevelse.**

Alle de personer, der er repræsenteret i DaBUF Nyhedskatalog 2013/2014 brænder for deres arbejde. Mange af jer har allerede haft besøg af nogle af "de gamle kendinge" og har varmt anbefalet dem til andre klubber, andre personer som "Gummi Tarzan" alias Alex Scheunchen og "Manden med de tusind stemmer" Lars Thiesgaard, caser Jette Termann (Præsidiumsmodtager 2011) samt instruktør Esben Toft Jacobsen (Præstegner 2013) er nye i klubsammenhæng, men DaBUF kan varmt anbefale, at I griber kataloget endnu en gang, og får et af disse engagerede mennesker ud i jeres klub.

Børnefilmen i krise?

Gode børnefilm skal være relevante og give tilskuerne mulighed for identifikation

Af Mette Wolfhagen

I forbindelse med sidste års BUSTER-filmfestival i september, afholdtes et brancheseminar om motivering af talenter og udvikling af børne- og ungdomsfilm på internationalt plan. Branchefolk fra ind- og udland var inviteret til at holde oplæg og deltage i den efterfølgende paneldebat, hvor fokus var på, hvorledes man 'kan opildne de kommende generationer af filmskabere til at fokusere på den målgruppe, som består af morgendagens biografgængere'. Udgangspunktet for seminaret er, at der er et behov for at talentudvikle inden for børne- og ungdomsfilm, især i en tid, hvor det kan være svært at motivere de kreative kræfter til at beskæftige sig med netop denne målgruppe.

Første oplægsholder var Greg Childs, der i over 25 år har arbejdet med at udvikle og producere medier til børn på BBC. Childs indledte med spørgsmålet, om der overhovedet er et behov for børnefilm og hvorfor? Svaret faldt prompte. Der er i høj grad behov for film og medier til børn, fordi børn har ret til at have deres eget og få fortalt i øjenhøjde. At høre deres egen stemme, se deres egne steder og fortælle deres egne fortællinger. Childs pointerede, at børn har behov for et narrativt fællesskab, hvori de gennem fortællinger kan skabe deres egen identitet. De lærer så at sige sig selv at kende gennem mediefortællinger som fx film. Derfor er der også i høj grad behov for at udvikle og støtte børnefilmen, så man sikrer en medieform, som appellerer direkte til børn og får dem til at føle sig som en del af samfundet og fællesskabet.

Antboy, Nimbus Film

Som udeforstående kan man spørge sig selv, om der ikke bliver lavet rigeligt med film for børn, der kan det. Men Childs anden pointe er, at børnefilmen er i alvorlige vanskeligheder, fordi der dels ikke bliver ydet tilstrækkelig med økonomisk støtte til at producere børnefilm, og dels fordi der på filmuddannelsen faktisk ikke uddannes i at lave film specifikt til børn og unge. Der er altså behov for nye tiltag for at styrke børnefilmen og sikre, at der også i fremtiden vil blive lavet film for børn, der er relevante og engagerende.

Samme problematik var genstand for den efterfølgende paneldebat, hvor et panel bestående af Kirstine Vinderskov (Kanalchef, DR Ramasjang), Nikolaj Tarp (producer), Dorte Høeg Brask (Filmkonsulent DFI) og Sarita Christensen (Direktør, Copenhagen/Bombay) fra Danmark samt Felix Vanginderhuysen og Susanne Ding fra Belgien. Også her var der stor

enighed om behovet for at tilbyde børn et nuanceret billede af verden gennem filmen – så de ikke alene udsættes for den 'one direction culture', fx disneyficeringen kan medføre. Der er en reel fare for, at den danske børnefilm ikke kan leve op til det behov, der er. Mange filmprojekter handler om børn, men problemet er – ifølge Dorte Høeg Brask, at de ikke nødvendigvis er for børn. Mange af de, der laver film for børn, kender ik-

ke børnenes verden og det liv, de lever. De laver film om barndommen, som den tog sig ud, da de selv var børn, og derfor er der en risiko for, at filmene ikke taler til børnene. De skildrer en verden, der er forældet, og hvor det sprog der tales, ikke er børnenes eget. Der er derfor et behov for, at de nye filmskabere går ud og møder børnene, der hvor de er. De skal træde ind i børnenes verden og fortælle fra børnenes synsvinkel i stedet for fra de voksnes. Som Nikolaj Tarp udtrykker det, så er der brug for filmskabere med en passion for at lave børnefilm og med respekt for målgruppen, i stedet for at anskue børnefilmen som et springbræt til en karriere.

Seminaret bragte en række relevante spørgsmål op, og selvom man på nogle tidspunkter kunne få en fornemmelse af, at børnefilmen befinder sig i en krise, var det dog tydeligt, at der i filmbranchen er en lyst og en vilje til fortsat at kæmpe for at bringe den gode historie ud til børnene. Og her er vi filmklubber i forreste linje. Vi skal være med til at introducere børnene til de lidt skæve film, som de ikke selv opsøger. Når forældre eller bedsteforældre vælger, ender det tit med de 'sikre' film. Film, man kender fra reklamerne eller fra velafprøvede koncepter. Og film, som tit er underholdende, men harmløse. Filmklubberne kan derimod tillade sig at vove et øje og præsentere børnene og de unge for noget, de ikke vidste, de havde lyst til at se.

Mette Wolfhagen

BUSTER – hvad kan vi forvente os?

Den danske filmfestival for børn og unge, BUSTER, præsenterer 1. august det endelige program. Her løfter programchef Nikolai Schulz dog allerede sløret for, hvad vi kan vente os af biografoplevelser, når festivalen løber af stablen den 5.- 15. september.

Af Nanna Frank Rasmussen

- Hvilke film kan vi forvente os i år?

Vi er stolte af at kunne fortælle, at vores åbningsfilm bliver den danske superheltefilm *Antboy*, som bygger på de populære børnebøger af Kenneth Bøgh Andersen.

Desuden er årets retrospektiv tilegnet den danske producer Per Holst, som har stået bag en række danske og skandinaviske filmsuccesser for både børn og voksne. Vi har udvalgt en lille håndfuld af hans bedste film for det yngre publikum, heriblandt animationsfilmen *Jungledyret* og den svenske kostskolethriller *Ondskab*.

Filmprogrammet er vanen tro fyldt med film fra hele verden - allerede nu kan nævnes den svenske *Bitch Hug*, den lettiske *Mor, jeg elsker dig*, den tyrkiske *Jin*, Krystalbjørnevinderen *The Rocket THE* fra Australien, animationsfilmen *Anina* fra Uruguay og Saudi-arabiens første spillefilm *Wadja*. Desuden har vi æren af at kunne vise den seneste film af den legendariske instruktør Bernardo Bertolucci, *Me and You*, samt Patrice Lecontes skøre animationsfilm *The Suicide Shop*.

- Er der særlige temaer, der slår igennem i år?

Det er svært på nuværende tidspunkt at hive konkrete temaer frem, men i år kommer vi f.eks. til at have et lille fokus på cirkus, hvor vi bl.a. viser *Dumbo* i Cirkus Dannebrog. Der vil desuden være en lille serie, der sætter fokus på filosofi i forbindelse med Golden Days fejring af 200-året for

Søren Kierkegaard. Af andre temaer kan nævnes film om asyl, som vil blive vist i Brorsonkirken i København med oplæg af præsten Per Ramsdal, samt film, der behandler temaet ADHD. Der kommer også til at være en lille serie med fokus på Tyskland og en serie tilegnet den japanske tegnestil Manga. Derudover kommer vi til at have en masse andre events tilknyttet særlige lokationer såsom Arken, Nationalmuseet og Planetariet.

- Hvilke lande oplever du, har en særlig blomstrende børnefilmproduktion?

Det svinger meget fra år til år. Sidste

år havde vi en bred vifte af film fra Frankrig og forrige år var det Norge, der rykkede. I år lader det umiddelbart til at være mere jævnt fordelt, men en spiller som altid er stærk, når det kommer til børnefilm, både inden for spillefilm, kortfilm og dokumentar, det er Holland.

- Hvilket særlige pædagogiske sigte har Buster?

Vi håber på, at vi kan bidrage til børn og unges filmiske uddannelse forstået på den måde, at vi gerne vil vise dem det fantastiske i selve filmoplevelsen. Jeg er meget imod, at film skal være belærende, men i mine

øjne formår den gode børne- og ungdomsfilm at kombinere underholdning med eftertanke. Der må gerne være plads til at grine, gyse eller græde, samt få en audiovisuel særoplevelse og noget at tænke over, når man forlader biografens sal.

- Hvordan fungerer samarbejdet med skolerne?

Skolerne udgør majoriteten af vores publikum, da størstedelen af vores visninger ligger om formiddagen i hverdagene. Vi har efterhånden opbygget et solidt skolenetværk, og vi søger også at tilgodese deres behov ved f.eks. at have indført forhåndsbookingen på udvalgte hverdagsvisninger fra juni, så lærerne kan planlægge i god tid allerede før sommerferien.

- Hvem og hvor mange besøger BUSTER?

Ca. 35.000 besøgte BUSTER sidste år. Det er hovedsageligt børn og unge, der kommer med deres skoleklasse i hverdagene, mens børnefamilierne besøger festivalen i weekenden. Det er fortrinsvis folk fra Københavnsområdet, der besøger festivalen, men vi har også klasser og familier, der kommer uden for hovedstadsområdet. Desuden har vi en række *Buster På Farten*-visninger i biografen uden for København både under og efter festivalen. I år vil vi f.eks. igen være at finde i Sydslesvig og Solrød, samt som noget nyt i Tønder.

Nikolai Schulz programchef BUSTER

Kortfilm til fri afbenyttelse!

Under generalforsamlingen i IFFS tidligere i år havde den New Zealandske delegation medbragt et antal dvd'er, som de delte ud med rund hånd. På disse dvd'er var en samling kortfilm, de havde udvalgt, fordi de mener, at filmene giver et billede af New Zealands kultur og filmsprog. Et billede, de tydeligvis gerne vil dele med andre lande og kulturer.

Rent praktisk har det New Zealandske forbund af filmklubber udvalgt et antal kortfilm. Dernæst har de opsøgt rettighedshavere til filmene og bedt om tilladelse til at dele filmene ud til visning i filmklubber i resten af verden. Tilladelsen blev givet med de to meget rimelige forbehold, at der ikke må tages penge for visningerne, samt at der skal gives besked til New Zea-

land, når en kortfilm vises. På den måde kan alle følge med i hvor og hvordan filmene bliver brugt. Og vi andre får en enestående mulighed for at vise film, medlemmerne ellers aldrig ville få mulighed for at se.

Dvd'en befinder sig på DaBUFs sekretariat og kan lånes under de givne betingelser.

Idéen om at udvælge en tilsvarende skat af danske kortfilm er hermed givet videre til bestyrelsen, filmudvalget eller andre, som måtte have interesse i at formidle danske filmoplevelser.

På et senere tidspunkt vil (nogle af) kortfilmene blive omtalt i Pråsen.

Kim Bruun

Nye kortfilm af Jannik Hastrup (Cirkelines far)

Nu er Jannik Hastrup klar med to nye animationsfilm, som I har mulighed for at booke til jeres filmklubber allerede fra selve premieren d. 26. Sep.

I de to korte rørende animationsfilm fortæller to asylbørn om deres hverdag på asylcentre, om deres venten, venskaber, savn, drømme og forhåbninger. De drømmer om at være børn, frem for asylbørn.

Vi møder Jamila på 8 år og Solén på 10 år, som hver især fortæller, hvordan de oplever og forstår deres situation i et nyt land. De beskriver de mange små og store begivenheder fra deres hverdag set fra deres synsvinkler. Hvordan det er at mor er syg, at savne familiemedlemmer og ikke mindst om kærestier og babypapergøjer!

ASYL/BARN

Kategori:	Kortfilm
Genre:	Animation
Spilletid:	10 min.
Målgruppe:	Børn, 6+
Sprog:	Dansk
Instruktør:	Jannik Hastrup

Producer: Maria Stevnbak Andersen
Executive producer: Marie Bro
Komponist: Fuzzy
Lyd: Niels Arild
Produktionsselskab: Dansk Tegnefilm 2 ApS

JAMILA – Gid jeg kunne flyve

Jamila er født på et dansk asylcenter for 8 år siden. Hendes forældre kom fra Irak for 10 år siden. Jamila har

haft mange venner og veninder. De fleste er dog kun på centret i kort tid. Lige nu er Cecilie hendes bedste veninde. De flirter med drengene og lærer at danse mavedans i klubben. Men Cecilie og hendes familie har fået afslag på asyl og skal forlade centret og dermed Jamila. Hvem bliver Jamilas næste veninde?

SOLÉN - Jeg altid husker far

Solen er ti år og bor med sin mor og

to store søstre i et Asylcenter. Hun har mange bamses, men Susu er den bedste. De holder fødselsdag for far med en stor lagkage som den ældste søster har lavet. Solén tænker tit på far. Han er fængslet i Syrien. Og hun drømmer om en dag at flytte ud og få et sted at bo. Så vil hun rejse til Syrien og hente far ud af fængslet.

Booking af én eller begge film sker via DaBUF: sekr@dabuf.dk

JAMILA, Dansk Tegnefilm 2 ApS

Tale til Årets Filmklub 2013

Vi i Glostrup Filmklub for Børn og Unge har haft den store ære at være årets klub i 2012.

Sådan en kåring forpligter, men det giver også lige det skulderklap der skal til for at gå et skridt videre.

En anden opgave som følger med er, at vi skal udpege den kommende vinder som årets klub 2013.

Det har været en meget svær opgave, da vi ved at alle jer som sidder her i dag arbejder for det samme, nemlig udviklingen af børnefilmklubben i jeres nærmiljø.

- Vi har valgt en meget idérig klub.
- Vi har valgt en meget initiativrig klub.

- Vi har valgt en klub som ikke er bange for at dele sine idéer og sine initiativer med alle os andre.

Selvom vi er i filmverden, har vi ikke fået nogle nominerede at vælge imellem ligesom i Hollywood. Så I er alle sammen nomineret.

Derfor er det kun tilfældigheder, som gør, at vi igen i år vælger en sjællandsk klub.

Klubben har været og er stadig forbillede for os i Glostrup.

De laver natmaraton – dagmaraton – førskole – fokusområderne (her tænker vi på inklusion af børn med specielle behov) – og jeg kunne blive ved...

Samtidig er det imponerende at formanden desuden kan varetage et lønmodtagerjob samt en høj tilidspost i vores egen organisation.

Et stort tillykke til årets børnefilmklub 2013:

Odsherred Børne- Ungdomsfilmklub

Vi har skrevet følgende på jeres diplom:

Årets klub.

Glostrup Filmklub for Børn og Unge har valgt Odsherred Børne- og Ungdomsfilmklub som "Årets Klub" 2013.

Odsherred Børne- og Ungdomsfilmklub eller børnebiografen, som deres hjemmeside hedder, har været foregangsmænd og –kvinder inden for udviklingen af Filmklubarbejde i Danmark. De har vist os andre vejen for tiltag, der udvikler den lokale filmklub. Deres ideer, programmer og arrangementer har været en stor inspiration for os og vi synes derfor at Odsherred Børne- og Ungdomsfilmklub skal være modtager af Årets Klub 2013.

Glostrup Filmklub for Børn og Unge

LILLE NOTITS:

Vi minder om, at:

DaBUFs landsseminar altid ligger i april måned

DaBUFs Filmgennemsyn vest for Storebælt altid er den første lørdag i marts og første lørdag i september

DaBUFs Filmgennemsyn øst for Storebælt altid er den sidste lørdag i februar og anden lørdag i september

DaBUFs Ungdomsfilmgennemsyn altid er den første weekend i februar og afholdes i Nyborg

“Like” os på Facebook!
facebook.com/danskeborneogungdomsfilmklubber

DaBUFs internationale ansvar

Kim Bruun refererer fra generalforsamling i IFFS i Tunesien, hvor han blev valgt som international sekretær for børne- og ungdomsområdet.

Af Kim Bruun, konstitueret formand DaBUF

Første tiltag vil altså være at kortlægge, hvad behovet overhovedet er i resten af verden. Men med Søren Kierkegaard i hu, holder vi os for øje, at det intet nytter at vinde Verdenen, hvis man taber sig selv.

Filmklubber i hele verden er samlet i en forening med navnet IFFS: International Federation of Film Societies. Målet med foreningen er at fremme præsentation, distribution og studiet af filmmediet med kultur, kunst og sociale formål for øje. Mål, som ikke bør være medlemmer af DaBUF alt for fremmede, da de jo minder om dem, vi har. Forskellen mellem IFFS

og DaBUF er, at IFFS ikke har fokus på børn – faktisk tænker organisationen sig hovedsageligt ikke til børn. Dette er dog en fejl disponering, som mange er opmærksomme på, hvorfor interessen for at få børnene i tale er udtalt og stigende.

Med ca. to års mellemrum samles medlemslandene til generalforsamling for at diskutere glæder og sorger i filmklubarbejdet og for at udstikke retningslinjer for, hvad der skal ske de næste to år. Derudover vælges sekretærer for de områder, som man vurderer, skal have særlig opmærksomhed.

For to et halvt år siden mødtes man i Brasilien (Tina Just Hahn har beskrevet sine oplevelser i Pråsen nummer 1 2011). I april 2013 var generalforsamlingen henlagt til Tunesien. Og hertil drog undertegnede, DaBUFs

næstformand på daværende tidspunkt.

Hvordan inddeles verden?

I IFFS-sammenhæng er verden delt ind i områder, som giver mere eller mindre mening, men som kom til at fylde en del på generalforsamlingen. At dele verden ind i Sydamerika, Asien og så videre gav ikke de store sværds slag, men da det kom til Euro-

pa, viste der sig nogle sprækker i den gensidige forståelse. I en periode har en gruppe heddet Norden, og gruppen består (forståeligt nok) af Norge, Sverige, Danmark og Estland foruden (lidt mere spøjst) af Irland og England. Vurderingen er, så vidt jeg forstår det, at de to sidstnævnte føler sig på linje med de øvrige nordiske lande.

Problemet opstod i forhold til resten af Europa (Central- og Østeuropa); det viste sig, at nogle delegerede mere eller mindre følte sig holdt ude af 'det gode selskab' – altså Norden. Heroverfor argumenterede delegerede fra Norden, at den nordiske gruppe har været særdeles velfungerende, og derfor ikke bør udvides. Min personlige opfattelse, som er frejdigt fri for fakta og kun bygger på fornemmelser, er, at Østeuropa føler sig ladt i stikken af os 'rige', velfungerende

Kim Bruun

velfærdslande. Særligt i Ungarn er demokrati og muligheden for at ytre sig frit en mangelvarer for tiden. Det er mit indtryk, at tilkendegivelser om, at vi er på folkets side, vil være særdeles velkomne. Også selvom det kun foregår på græsrodsniveau. Enden på det blev dog, at Norden får lov til at have sig selv for sig selv, og at resten af Europa går sammen i en ret stor gruppe.

Filmklubbernes politiske betydning

Med tanke på Tunesiens nylige historie gav det god mening at placere generalforsamlingen netop her. Til dels har filmklubber angiveligt spillet en væsentlig rolle i forhold til at samle folket og give dem tro på og inspiration til deres frihedskamp, til dels var her en stemning af, at så godt som alt er muligt. Revolutionær romantik og forkærlighed for film gik op i en højere enhed, og det efterlod os deltagere med en forestilling om, at vores indsats faktisk gør en forskel.

I denne nærmest euforiske stemning blev den delegerede fra Danmark opfordret til at stille op som sekretær for børne- og ungeområdet. Ham som sad før, har gjort meget godt i sin tid, men hans indsats de sidste år har ikke været helt optimal. Danmark er desuden et af de få steder i verden, hvor vi faktisk har filmklubber for børn. Og så fremdeles. Smiger som denne kan man ikke sidde overhørigt. Jeg kan i hvert fald ikke. Og følgelig takkede jeg ja til at blive opstillet som sekretær for børne- og ungdomsområdet.

DaBUF må gå i front

Sagt i al beskedenhed, synes behovet for erfaringer og ideer til at udvikle området at være stort. Flere henvendte sig uafhængigt af hinanden for at få hjælp til at vise film til børn i filmklubregi. Og det kan da heller ikke siges for tit: Børn er morgendagens filmskabere og forbrugere

af film. Hvis vi vil gøre os håb om at se ordentlige film i fremtiden, skal vi opdrage vores børn til at lave og efterspørge dem. Derfor er det min holdning, at DaBUF har en forpligtelse til at hjælpe med at udbrede kendskabet til og erfaringerne med at vise film til børn som en kulturel og social begivenhed. Som vi gør det i vores klubber.

Spørgsmålet er bare, hvordan tankegangen bag filmklubber for børn og unge, som den har slået rod i Danmark og Norge, spredes til andre dele af verdenen. Nogle klager over, at der ikke findes andre film for børn,

end dem Disney og ligesindede laver. Nogle står over for den kæmpe udfordring, det er, at de skal vise deres film i junglen for børn, som dårligt kender mediet, mens andre har det luksusproblem, at de 'bare' gerne vil vise nogle gode film – også gerne for børn. Fælles for alle er en kærlighed til mediet og til børnene samt et ønske om at give dem gode oplevelser.

Hvad kan DaBUF bidrage med?

Men inden man svarer på hvordan det skal gøres, skal man måske starte mere basalt med, hvorfor man skal gøre det. Mit svar vil være, at det skal vi, fordi vi vil blive bedre til at gøre,

hvad vi gør, hvis vi skal forklare andre om det. Og rent egoistisk ønsker jeg mig kvalificerede filmskabere og – forbrugere fra hele verden, ikke kun fra Danmark.

Men også spørgsmålet om hvad, mener jeg, skal besvares. Og det er her, jeg som sekretær for området vil tage min begyndelse; hvad er behovet hos de andre lande? Hvad gør de nu? Hvad forventer de af sekretæren (og dermed af DaBUF/ den nordiske gruppe)? Hvad har de behov for, inden de kan vise film til børn? Hvad ønsker de at opnå ved at vise film til børn?

DaBUFs "guld – og "sølv"-nåle

I forbindelse med DaBUFs jubilæum i 2012 indstiftede den siddende bestyrelse en "æresnål"/årsnål, der kan anvendes som en tak til de personer, der i årevis, har arbejdet for børn og film i DaBUFs regi (klubber) landet over. En "sølvnål", der kan tildeles efter 10 års arbejde, og en "guldnål" for 20 års arbejde.

Rigtig mange fik nålen i forbindelse med festmiddagen på landsseminaret 2012 i Svendborg.

Nogle har senere modtaget den efter indstilling fra deres klub, og nålene er blevet uddelt ved forskellige festlige lejligheder ude i klubberne.

På Landsseminaret i år fik endnu tre DaBUFs "guld/sølv" overrakt af formanden Tina Just Hahn

Jimmy Rasmussen, Børnefilmklubben "Hanan" Taastrup (guld)

Anne Mathiassen, Odsherreds Børne- og Ungdomsfilmklub (sølv)

Liselotte Bjerg, DaBUFs sekretariat (guld)

Vi ønsker tillykke og vil i et senere nummer bringe navnene på alle dem, der indtil nu har modtaget nålen med DaBUFs logo.

Vær med i "Operation Fremtidstjek"

Af Jan Helmer-Petersen

DaBUF har sat gang i arbejdet med at få klubarbejdet moderniseret. Kravene til fremtidens filmklubber er steget i takt med de digitale mediers fremmarch og børn og unges ændrede kulturvaner. Udveksling af Ideer og erfaringer er en af vejene, vi vil gå, og efteråret byder på flere fyraftensmøder rundt om i landet og en idébank, som alle kan tage ved lære af.

Efter forårets to møder i henholdsvis Glostrup og Vejle med sammenlagt 26 deltagere fra 13 klubber må ideen med åbne dialogmøder for medlemsklubberne betegnes som vellykket. Da det samtidig er første gang denne mødeform afprøves i DaBUF-regi, giver det mod på at videreudvikle konceptet og finjustere mødeformen, så den kan tjene som et redskab for idé- og erfaringsudveksling mellem klubberne.

Forårets møder

De to første møder viste, at klubberne har stor glæde af at høre på andre klubbers erfaringer, og diskutere veje og vildveje i klubarbejdet. Spørgelysten var stor, og programmets to best practice-klubber hvert sted kom med gode indspark til diskussionen og førte til mange uddybende spørgsmål om både helt lavpraktiske emner og mere generelle temaer.

Efterårets survey-undersøgelse havde spurgt ind til behovet for netop denne form for møder, hvilke emner som

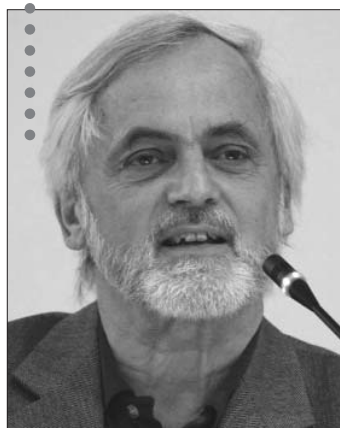

trængte sig mest på, og hvilke mødetidspunkter, som passede bedst. Resultaterne af de tre spørgsmål viste en klar interesse for at deltage (60%), og for at møderne helst skulle være fyraftensmøder på hverdage (75%). Til gengæld var der stor spredning, når det kom til mødetemaer, og der var ingen tydelige tendenser eller særligt foretrukne temaer.

Efterårets møder

Vi har nu aftalt at afholde en ny runde af de regionale fyraftensmøder, som i denne omgang vil bestå af tre trin:

Af Jan Helmer-Petersen

Et *mini-survey* i starten af august med spørgsmål om klubbernes interesse for at deltage, tid og sted for møderne og de emner, der ønskes diskuteres. Survey-skemaet bliver udsendt elektronisk til alle klubber i de tre hovedregioner: Sjælland, Fyn og Syddjylland og Midt- og Nordjylland. Svarfristen er to uger, hvorefter vi tager stilling til, hvor mange møder, der skal afholdes, hvornår og med hvilke emner.

Vi indgår herefter aftale med værtsklubberne og de involverede best practice-klubber, hvorefter *invitationer* og *program* udsendes i uge 36 med tilmeldingsfrist omkring den 23. september.

Vi afvikler efter planen 3-4 møder i denne runde, fordelt med to møder på Sjælland og to møder i Jylland. Minimumsantallet af deltagende klubber bør være 4 og deltagertallet minimum ca. 10 personer. De første møder viste, at klubberne er indstillet på om nødvendigt at krydse de regionale grænser.

På længere sigt skal vi tage stilling til, om denne form for møder skal blive en tilbagevendende tradition, eller om der skal gøres plads til særlige tema-møder om aktuelle emner.

Idébanken

En oversigt over ideer, som har vist sig bæredygtige i klubber rundt omkring, vil se dagens lys på hjemmesiden i løbet af efteråret 2013. Her er det meningen at præsentere klubbernes bedste ideer og krydre dem med eksempler fra klubarbejdet i det daglige. Idébanken skal desuden give klubberne mulighed for at stille uddybende spørgsmål og diskutere konkrete erfaringer med hinanden.

Vi lægger ud til september og udbygger idébanken hen ad vejen i takt med klubbernes egne indspil.

Jan Helmer-Petersen er kultursociolog med speciale i børn og film. Han har bl.a. evalueret DaBUFs virksomhed med særlig fokus på udviklingsperspektiverne, og han arbejder for tiden sammen med bestyrelsen om en række nye initiativer, som skal fremtidssikre klubarbejdet.

Det sidste badutspring...

I foråret 1989 havde Danske Børnefilmklubber – det senere DaBUF – kontorer inde i Niels Hemmingsensgade i tredje baggård. Her var trappen skæv og pladsen overskuelig.

Den daværende formand Søren K. Lauridsen, best. medlemmerne Ebba Hestbbæk og Flemming Riedel var samlet for at tage stilling til det bjerg af ansøgninger, der var kommet efter at bestyrelsen havde bragt stillingsopslag i landets førende aviser.

Blandt de mange, som havde søgt stillingen var en gymnastikinstruktør, som havde slået sine folder i idrættens verden bl.a. som næstformand for Danmarks Gymnastik Forbund og international dommer. Det var en kvinde i midten af fyrerne og ved den efterfølgende ansættelsessamtale duperede quinden med en positiv viden om børnefilmklubbernes univers og signalerede en indsigt om kontordrift, som alle sukkede efter på det tidspunkt.

Ansættelsesudvalget var enige: Det skulle være hende, Fru Bjerg, som skulle have stillingen, som dengang bar titlen administrationssekretær. Og sådan blev det.

I årene der fulgte viste det sig at være det helt rigtige valg, for hendes arbejdsiver og hjælpsomhed var second to none.

Gennem næsten 25 år er det blevet til et ual af filmgennemsyn, landsmøder og scribevis af andre arrangementer og aktiviteter – og altid i rollen som professionel organizer, som tog hånd om rammerne, mens hun lod de folkevalgte om at tage be-

slutningerne – sådan som det også skal være.

Hendes arbejdsindsats gennem årene har været uforlignelig – og bag den arbejdsomme indsats har hundredvis af filmklubfolk fra hele landet mødt et menneske, for hvem engagement og løsninger altid har stået forrest. Også selv om det betød, at der skulle arbejdes længere end det ansættelsesbrevet krævede.

Hendes mange år som gymnastikorganisasator og kendskab til foreningslivet har hun til fulde udnyttet i jobbet som den ene halvdel af foreningens sekretariat. Op gennem foreningens historie de seneste årtier har hun altid været en loyal og dygtig medarbejder – også når der var knas i bestyrelsesrækkerne. Og de skiftende sekretariatsadresser og de mange flyttekasser, som skulle pakkes hver gang, tog hun i stiv arm. Niels Hem-

mingsens Gade, Vesterbrogade, Rosenørns Alle og nu Tagensvej er alle adresser på sekretariatets fysiske placeringer den seneste snes år.

Liselotte Bjerg er hendes fulde navn og trods mange badutspring gennem årene, så kan hun ikke løbe fra dåbsattestens pålydende. Sidste år fyldte hun 70 – og selv om man hverken kan se eller høre det, så er tiden kommet, hvor andre ting end DaBUF skal fylde hendes tilværelse. Men det bliver ikke uden vemod, at hun forlader posten som sekretariatsmedarbejder i den brogede bolchebutik, som DaBUF er.

Der er grund til at sige hende tak for mange års utrættelig indsats og samtidig også benytte lejligheden til at rette en tak til hendes mand Hans Christian Bjerg, som ofte har måttet træde til som frivillig hjælper, når de skiftende bestyrelser besluttede sig for at flytte endnu en gang – eller når de efterhånden mange Pråsbillede skulle hænges op på væggene.

Liselotte Bjerg er på mange måder en ener og et menneske af en speciel støbning, som er vanskelig at erstatte – men ind fra Norge er kommet Kine, som overtager jobbet og skal fylde stol og opgaver ud. Og det er Liselotte ganske godt tilfreds med: For som hun selv siger: Kine har det særlige stof i sig til at blive en rigtig og endnu mere dygtig kvinde i dette blækspruttejob, som det er, at arbejde på sekretariatet i København.

fler-

Lidt om mig

Årets vinder af Pråsen, manuskriptforfatteren Jannik Tai Mosholt, fortæller om at stamme, om at tage en bid af en sky og om at blive voksen.

Af Jannik Tai Mosholt

Da jeg var syv år, lovede min mormor mig, at det der med at stamme ville gå væk, når jeg blev voksen. Det var samme år, som min farmor og jeg lavede en aftale om, at når hun en dag begyndte at gå med stok, ville jeg komme og hente hende i en åben sportsvogn, og så kunne vi bare køre rundt som vi ville.

Min farmor nåede aldrig at nå til stokken, før hun gik bort, og hvis min mormor havde ret, er jeg ikke blevet voksen endnu. Men det er også lige meget, det vigtige er, at begge ting var noget, jeg troede på, da jeg var barn. Det var noget, der virkede realistisk, for dengang vidste jeg slet ikke, at der også fandtes noget, der hed "urealistisk", at naturen havde sat grænser op for hvad, der kan og ikke kan lade sig gøre. At man rent faktisk ikke kunne tømme vandhanen for vand, selvom Kaj fra Børnehaven påstod, han engang havde gjort det. Han havde også spist en lort, der smagte af chokolade og engang stukket armen ud af et flyvindue og spist af en sky. Den smagte ikke af noget. Jeg troede på det hele, for sådan er det at være barn. Alt kan lade sig gøre. Det handler ikke om, at være naiv, men om at se på alt som værende muligt.

Sådan har jeg det ikke længere. Det ærgrer mig lidt. Men jeg elsker historier om karakterer, der har det på den måde. Der er båret af en rendyrket tro på, at alt er muligt. Det er ikke

fordi, jeg synes, fortællinger ikke skal forholde sig til virkeligheden. Men ligesom Humlebien tror jeg på, at man kan mere end man skulle tro, hvis man ikke ved, at man ikke burde

kunne det. Det er ligesom placebo-piller, bare på den gode måde.

Jeg kan godt lide håb, jeg synes, det er vigtigt at tro på noget, også selvom det i sidste ende viser sig at være forkert. Dengang jeg troede på, at jeg ville stoppe med at stamme, når jeg blev voksen, var jeg spændt, glad og så frem til, at denne dag, dette magiske moment ville indtræffe. Nu ved jeg bedre, men jeg er ikke vred, skuffet eller bitter. Jeg tænker bare tilbage med glæde til dengang, jeg troede på, at det uladsiggørige kunne lade sig gøre. Og det er de historier, der minder mig om, at den tid eksisterede, som betyder allermost for mig.